

Od řeky se táhly cáry řídké mlhy jako potřhané závoje. A ve vzduchu se vznášel první příslib podzimu, ona ostrá vůně kouře z ohniček, smíšená s pachem tlejícího listí.

Měla bych se tady, ve svém hradě, přece cítit v bezpečí, pomyslela si.

Jenže v bezpečí se tu necítila.

Marně se snažila přijít na to, proč v ní s každým uplývajícím dnem vzrůstal pocit ohrožení.

Snad to způsobilo sílící vědomí, že jí tu nemají rádi ani poddaní, ani Václavovy děti, prostě všichni. Pokud žil Rudolf, držel je na uzdě strach z jeho královského majestátu, ale teď, když se novým českým králem stal Annin manžel Jindřich Korutanský...

Byl to slaboch, a tak se ho nebála, zato Anny a její mladší sestry Elišky ano.

Nenávidí mě nejen z osobních důvodů, uvědomila si náhle, představuji pro ně navíc jisté mocenské ohrožení. Mohla bych přece vznést nárok na českou korunu, a když ne pro sebe, tak pro svou dceru Anežku. I ona je z královské krve jako Anna a Eliška, i jejím otcem byl král Václav II.

Rejčka se znovu zahleděla do noci. Najednou jí tak poklidná nepřipadala.

Ten sen určitě představuje varování, k takovému závěru dospěla. A také to pochopila, že před vražedným útokem neochrání ji a její dceru Anežku ani pevné zdi zdejšího hradu.

Věděla nicméně, kdo by jí tu tolik potřebnou ochranu poskytl, a ochotně k tomu.

Pán z Lipé se už více méně stal jejím rytířem, i když jejich vztah zatím nepřekročil ono romantické kurtoazní vazalství rytíře vůči urozené dámě.

Líbil se jí. Byl vysoký a urostlý a jistě o víc než deset let starší. To mu ale v jejích očích dodávalo na přitažlivosti – muž jeho věku bude mít v mnoha ohledech jistě větší zkušenosti než nějaký mladíček rovný jí věkem. Ty zkušenosti se mu ostatně vryly do ostrých rysů výrazné tváře, a i to se jí líbilo.

Musím přece jako královna vdova dbát na svůj majestát, ozval se jí v nitru varovný hlas.

Ach, co na tom! Celý život přece nemíním strávit zavřená ve věnném hradě královen vdov v Hradci.

Na okamžik zavřela oči, snad proto, aby přivolala podobu pána z Lipé.

Jenže pán z Lipé byl ženatý. A byl to také otec početné rodiny. Prý sedm dětí má.

Rychle oči zase otevřela, jako by se probouzela ze snu, tentokrát krásného.

V hloubi duše nicméně věděla, že jí na tom nesejde, ne po tolika letech, kdy se jí na volbu muže nikdo neptal a kdy se musela provdat na základě politicky výhodné diplomatické dohody. Nyní si chtěla vybrat sama.

Z dalších úvah ji vytrhly spěšné krok, spíš běh to byl, blízkí se chodbou k její ložnici. Doprovázela je změt vzrušených hlasů.

„Co se stalo, Výsosti? Zaslýchla jsem tvůj křik a raději jsem nejdřív doběhla pro stráž a potom...“ Dvorní dáma Eufémie, která vpadla dovnitř bez vyzvání, se náhle zarazila a přitiskla si buclatou ruku na vzdouvající se mohutná ňadra, aby se uklidnila.

Do Rejčky vjel hněv. Tuhle osobu jí na hradecký dvůr vnutily ty dvě Přemyslovny. Chtěly tu mít svého špeha. Ona by tuhle tělnatou dívku s ruměnou tváří a mravy lepší děvečky jako dvorní dámu nikdy nevybrala.

Už delší dobu uvažovala o tom, že se jí při nejbližší příležitosti zbaví, a příležitost se, jak se zdá, naskytla právě nyní.

„Nebyla bych už mezi živými, přepadnout mě někdo, tak dlouho ti trvalo, než jsi mi přispěchala na pomoc!“ odpověděla Eufémii s chladnou odměřeností. „Jak vidíš, jsem v pořádku. Zdál se mi jen zlý sen.“ Zamyslela se krátce a potom dodala: „Stráž, kterou jsi zburcovala, však může zůstat před mými komnatami.“

Eufémie se chystala něco namítnout, pak si to ale rozmyslela. Pokynula veliteli stráže, který jí zvědavě nakukoval přes rameno. „Slyšels Její Výsost,“ řekla mu.